

Szeretet

2020

OKTÓBER

10. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Fotó: Eric Barrett

„Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem”

Igei gondolatok az idők világnapjára

idők napja

TARTALOM

- Idők napjára
- Missziókerületi konferenciák
- Bemerítések
- A Női Világimanap témái
- „A teljes szeretet kiűzi a félelmet”
- A hálaadásról

„Nagyon könnyű a hálásnak. Örven-
denek Isten jóságának. Kellemetlen
helyzetekben is gondtalan derű ragyog-
ja be életüket. A kezükben levő értéke-
ket foglalónak tekintik, a további
sokkal nagyobb mennyei adományok
előhír-nökének. Pillanatnyi szük-
ségüket, za-varukat a Gondviselő
lehetőségének nyilvánítják. Nem a
kényelmes, hanem a leghányatottabb
sorsú emberek közül kerülnek ki, mint
a zsoltárírók, Jézus meg Pál. Ez az ál-
lapot csak Isten meg-világosító, áta-
lakító munkájának lehet a gyümölcse.”

Ma már szinte egyetlen nap sincs a naptárban, amelyre ne esne leg-
alább egy jeles nap, vagy éppenséggel egy világnap. Az időknek is
van világnapjuk, mégpedig október 1-én. Ilyenkor különösebben is az idős
emberekre irányítjuk figyelmünket, ám ez nem jelentheti azt, hogy az év
többi napján nem kellene figyelnünk rájuk. Fontos, hogy szeressük és érté-
keljük az idősöket, nehogy feleslegesnek, mások számára tehernek érezzék
az életüket, mint az az öreg bácsi, aki eltévedt a kórház folyosóján, és a te-
herfelvonóba szállt be a személyfelvonó helyett. Egy kórházi alkalmazott
észrevette ezt, és figyelmeztette őt: „Bácsi, ez a teherfelvonó!” Mire az idős
ember így válaszolt: „Úgy is teher vagyok én már mindenkinek”.

Ki nevezhető idősnek?

Dr.Németh György *Lelki egészségünk* című könyvében olvashatunk arról,
hogy „az öregséget felfoghatjuk: kronológiai, biológiai és pszichológiai ér-
telemben. A kronológiai, a naptári öregedés az Egészségügyi Világszervezet
meghatározása szerint 60 évvel kezdődik: az igazi öregek a 74 év felettiek. A
biológiai öregség olyan fokú, amilyennek mások látnak bennünket. Beszél-
hetünk idősebbnek látszó férfiról és korát meghazudtoló nőről. A lemondás-
sal, legyintéssel, elkeseredéssel, reménytelenséggel kezdődik a pszicholó-
giai öregség. Eszerint annyira vagyunk öregek, amennyire érezzük magun-
kat. Szerencsés az, ha valaki 90 éves, de 70-nek látszik, és 50 évesnek érzi
magát. Viszont milyen szomorú, ha az 50 éves ember 70-nek látszik és leg-
alább 100 évesnek érzi magát.” >>> a 3. oldalon

:: HAVI KÖZ ::

■ A Szövetség 2021-es sajtókiadványain gőzerővel dolgozunk. Hisszük, hogy november végén, december elején ezek eljuthatnak a gyülekezetekhez. A kiadványok árai nem változtak: **a Falinaptár 4 lejbe, a Vezérfonal 6 lejbe, az Áhítat 20 lejbe, a Szeretet előfizetése 30 lejbe kerül.** Ezúton is kérjük a sajtófelelősöket minél előbb összegyűjteni a rendeléseket, hogy minél pontosabban juttathassuk el majd a kért anyagokat.

Külföld		
Db.	USD/év	EUR/év
1	17	15
2-10	36	31
11-21	73	62
22-	135	116

Célgyűjtés külmisszióra

Szeretettel közöljük a Szövetségünkhöz tartozó gyülekezetekkel, hogy az idén **ősszel történető hálaadó napi adakozásunkat a külmisszió támogatására szánjuk.** Ennek értelmében kérjük szeretettel a gyülekezeteket, támogassák készségük és képességük szerint e célkitűzést. Az önkéntes adományokat a Szövetség bankszámlájára vagy irodájába kérjük szeretettel eljuttatni. „A jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9:7)

Testvéri szeretettel az Úrban, Borzási Pál főtitkár

■ Bár több történelmi megközelítés is létezik az erdélyi baptista gyülekezetek XX. sz. eleji önszerveződésével kapcsolatosan, idén **október 27-én lesz 100 éve, hogy megalakult az Elismert Szövetség.** Az 1920-as év környékén az erdélyi baptisták körében két törekvés is megfogalmazódott a gyülekezetek egyesülésére, érdekeik közös képviselésére. Kiss Lehel és Borzási István *Az erdélyi magyar baptisták rövid története* c. tanulmányukban ezt írják: „1920. október 27-én az állami elismerésért harcoló magyar baptisták Nagyszalontán tartottak konferenciát. Ők korábban, 1917-ben Nagyváradon létrehozták az elismertek erdélyi Magyar Baptista Hitközségét. A nagyszalontai találkozón, amin a szabad baptisták is képviseltették magukat, a Hitközség felvette a Szövetség nevet. Ekkor még csak az aradi és a nagyszalontai körzet csatlakozott az elismerésre törekvőkhöz. Nagy lépést jelentett az egyesülés útján, hogy a szalontai körzet lelkipásztorát, Vass Sándort választották meg a Szövetség elnökének. A Szövetség szellemi irányítója a titkárrá választott Darabont Gyula lett. A székhely Nagyváradon, a Bunyitai Liget 10 szám alatt volt, ahol 1912 óta áll a baptisták impozáns temploma. A következő évben, 1921. november 15-én megjelent a Szövetség lapja, a Szeretet első száma. Főbb munkatársai voltak: Darabont Gyula, Ifj. Bordás István, Molnár Károly, Körösi Béla, Ilonka Mihály, Szabó Sándor, Varga Árpád. 1922-ben nyomtatni kezdték az Ébresztő című missziós röpiratot, ami évente több százezer példányban jelent meg.”

Meghívó missziókerületi konferenciára

Szeretettel várjuk a Szövetségünk gyülekezeteinek képviselőit az év végi missziókerületi közgyűlésre, amely a következő időpontban és helyszínen lesz megtartva:

Székelgyűlési missziókerület:

– november 21, Hargita Tábor

Kolozsvári missziókerület:

– november 28, Kalotaszentkirály

Szilágysági missziókerület:

– december 5, Szilágybagos

Nagyváradai missziókerület:

– december 12, Nagyvárad, Belvárosi Gyülekezet

Szilágysági Missziókerületi gyűlés – 2019

A gyűlések délelőtt 10 órakor kezdődnek. A napirend a missziókerület adminisztratív és lelki teendőinek megbeszélése, missziókerületi választások megtartása, valamint egy előadás meghallgatása „Missziós kezdeményezések a kívülállók felé” címmel Budai Lajos missziói alelnök testvér részéről.

A teljes jogkörű gyülekezetek tagszámukhoz képest a következőképpen küldhetnek képviselőket:

- 20–50 tag között: 1 képviselő
- 51–100 tag között: 2 képviselő
- 101–150 tag között: 3 képviselő
- 151–200 tag között: 4 képviselő
- 201–250 tag között: 5 képviselő
- 251–300 tag között: 6 képviselő
- 301–350 tag között: 7 képviselő

Ezen felül, minden megkezdett 50 tag után egy-egy képviselő. A leánygyülekezetek tagjai az anyagyülekezet tagjaival együtt jönnek számításba. Az 50 tag alatti körzetek a lelkipásztoron kívül küldhetnek még egy képviselőt. „Az Úr a szabadítás, legyen a te népeden a te áldásod.” (Zsolt 3:9)

*A testvéri találkozás reményében,
Borzási Pál főtitkár*

>>> az első oldalról

Hogy az előbbi idézet milyen jól tükrözi a valóságot, azt nagyon szépen mutatja be Túrmezei Erzsébet *Találkoztál velük?* című verse. A vers olyan ifjacról szól, akik már fiatalon is nagyon öregnek néznek ki, illetve olyan idősekről, akik öregén is fiatalok, „hiszen szívükben ifjúság van!”

A Szentírásból tudjuk, hogy az emberek életkora a kezdeti időkben igen magas volt: Ádám 930, Sét 912, Énós 905, Járed 962, Énók 365, Metúselah 969, Nőé 950 évet élt. Ezekben az ősi időkben egy két-háromszáz éves ember még fiatalnak számított, az öregség úgy nyolcszáz év körül kezdődött. A Biblia a bűn megsokasodásához kapcsolja az emberi életkor lerövidülését százhusz évre (1Móz 6:3). A 90. Zsoltár szerint, Mózes idejében a hetvennyolcvan évet tekintették az emberi kor végső határának, így a hatvanas éveikben járók már időseknek számítottak, akárcsak napjainkban.

Az idős korral járó méltóság

A magas életkort, a szép öregséget a Biblia Isten ajándékának tekinti. Emberi oldalról nézve mindez feltételezi az Isten iránti szeretetet, törvényeinek megtartását, a szeretet és irgalmasság gyakorlását. Az ószövetségi szemlélet szerint a hosszú élet az igaz és istenfélő élet gyümölcse és jutalma: „Az Úr félelme gyarapítja a napokat, de a bűnösök esztendei megrövidülnek.” (Péld 10:27).

Arra a súlyos kérdésre, amely a zsoltárokból fogalmazódik meg, hogy miért élnek sokszor sokáig az istentelenek, valójában Péter apostol adja meg a megnyugtató feleletet: a hosszú élet nem csak ajándék, illetve a kegyes élet jutalma lehet, hanem Isten hosszútűrő kegyelmének a megnyilvánulása is (2Pt 3:9).

A Szentírás nagyon sokszor és

hangsúlyozottan beszél az idősek megbecsüléséről, tiszteléséről. A sokat emlegetett ősz haj ékes korona (Péld 16:31), amely előtt fel kell kelni, s ez nem csupán udvariasság kérdése, hanem része az igaz istentiszteletnek (3Móz 19:32; 1Sám 12:2; Jób 15:9-10; Zsolt 71:18). A bölcs öregek áldásul vannak: tanácsuk megfogadása élet, megvetése pusztulás (Jób 32:6kk; 1Kir 12:6kk). De bölccsé nem egyszerűen az eltelt évek tesznek bennünket, hanem az istenfélelem és az Isten Lelke (1Sám 12:1kk; Jób 32:6-9; Tit 2:2-4). A szülők tisztelete is alapvetően hozzátartozik az idős emberek megbecsüléséhez (2Móz 20:12; Péld 23:22). Az Újszövetség is megerősíti az Ószövetségnek az idős emberek megbecsülésére vonatkozó tanítását. Isten Igéje lelkükre köti a fiataloknak, hogy tiszteljék az időseket és hallgassanak rájuk.

Az öregséghez társuló nyomorúság

Isten különleges ajándéka az, amikor egy idős ember azt tapasztalja, hogy öreg korában is megmaradt az ereje és az egészsége. (5Móz 34:7; Józs 14:10kk). Sajnos, az idős kor nem csak szép lehet, hanem sok nyomorúsággal is járhat együtt. Az idős ember azt veszi észre, hogy reszketnek a tagjai és botot kell vennie a kezébe (Zak 8:4). Azt is megtapasztalja, hogy végtagjai nem tudnak fölmelegedni (1Kir 1:1kk). Nagyon szomorú állapot az, amikor elveszíti az ítélőképességét is (1Kir 1:11kk; Jób 12:20), és már nem tudja vezetni, vagy helyes tanáccsal ellátni családját (1Sám 2:22kk; 8:1kk; 1Kir 11:4kk). Ilyenkor eljönnek a nemszeretem napok is, melyekről olyan szemléletes, ám mégis megrendítő leírást találunk a Prédikátor könyvében: „Akkor reszketni fognak a ház őrizői, támolynak az erős férfiak; megállnak az őrlő lányok, mert kevesen vannak, és el-

homályosulnak az ablakon kinézők. Bezárulnak az utcára nyíló ajtók, elcsendesül a malom zúgása. Fölkelnek a madárszóra is, és elhalkul minden énekszó. Még egy kis emelkedőtől is félnek, és ijedeznek az úton. A mandulafa kivirágzik, a sáska nehezen vonszolja magát, és mit sem ér a fűszer, mert elmegy az ember örök otthonába, és az utcán körrös-körül siratók járnak. Végül elszakad az ezüstkötél, összetörik az aranypohár, a korszó eltörik a forrásnál, és a kerék belezuhan a kútba. A por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta.” (Préd 12:1-7)

Az idős ember imádsága

Mivel életünk ideje lassan leperreg, mindannyiunknak szembe kell nézni az öregedéssel, amennyiben Isten megajándékoz bennünket hosszú élettel. Lehet már fiatalabb korban gondolkodni azon, hogy vajon mit tartogathat számunkra az idős életkor. Vannak, akik azt mondják, hogy erre gondolni sem akarnak, és nem kívánnak beszélni sem róla.

Sokkal bölcsőbb dolog az, ha már fiatalon elgondolkodunk az idős ember imádságán, amely a 71. zsoltárban van megfogalmazva: „Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat. Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek. Istenem, igazságod a magas égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem? Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem.” (Zsolt 71:17-20)

Horváth Ferenc Ip.
Melbourne

Bemerítés Biharfélegyházán

Örömmel és szívünkben hálával értesítjük testvéreinket, hogy Isten kegyelme folytán újszövetségi, hitvalló bemerítést tartottunk Diószegen 2020. augusztus 30-án, ahol négy fehér ruhás tett bizonyosságot Jézus Krisztusba vetett hitéről, akik közül egy személy a Félegyházi Magyar Baptista Leánygyülekezet, míg hárman a Diószegi Magyar Baptista Gyülekezet tagjai lettek. A helyi lelkipásztor köszöntése és imára való buzdítása után, a fehérruhások szolgálatát hallgattuk meg. Alkalmi igehirdetéssel Szűcs Sándor belényesi lelkipásztor szolgált a Csel 9,10-25 alapján.

A bemerítést a helyi gyülekezet lelkipásztora végezte. A kézzel való imádkozás után Fehér Gyula helyi, és Dimény Róbert bánfihunyadi előjárók köszöntötték az új tagokat.

A képen, jobbról balra: Szűcs Sándor lp., Kiss Éva-Tünde, Dimény Rebeka, Szűcs Gergő-Zsolt (Diószeg), Elek Zsolt (Félegyháza) és Kiss Zoltán lp. Az Úr áldja és tartsa meg kedves testvéreinket az Ő nagy kegyelmében!

Kiss Zoltán, Bihardiószeg

B I Z O N Y S Á G T É T E L

Református családban nőttem fel, ahonnan alkalmadtán eljártunk a templomba, főként ünnepek alkalmával, aminek nem sok jelentőségét láttam. Annyit tudtam, hogy el kell mennünk, de az okát, hogy miért, nem volt ki megmagyarázza. Ezt ma úgy látom, mintha meg akartunk volna felelni az emberek elvárásának, nem pedig az Úrnak, ugyanis az otthoni életmódunkra nem volt jellemző az Úrral való kapcsolat; nem olvastuk a Bibliát és nem imádkoztunk.

Ebben az állapotban értem el a serdülőkort, ami magával hozta a tudatlanság homályát. Elértem azt a kort, amikor lekonfirmáltam, de az Úr szavát még akkor sem értettem, semmi sem lett világosabb számomra ennek következtében. Mindezeket követően elkezdtem érdeklődni

a keleti tanítások (buddhizmus, tao, hinduizmus, stb.) után, mivel az élet nagy kérdéseire magyarázatot vártam.

Isten után való őszinte vágyakozást a 20-as éveimben éreztem. Akkor olvastam először Bibliát, de sajnos csak, mint egy regényt, aminek mondanivalóján nem igazán gondolkodtam, mivel nem értettem, miért olyan fontos Jézus Krisztus halálának a jelentősége számomra.

Világiás szemléletem magával hozta a bűnök sorozatát: kicsapongó, erkölcstelen élet, rossz házasság, stb. aminek következtében életem egyre jobban csúszott lefelé a lejtőn.

A felismerés, hogy nem jó úton járok, a 30-as éveimben kezdődött, amikor már eldöntöttem, hogy változtatni szeretnék az életemen, de mivel saját értelmemre támaszkodtam, ez nem sikerült, aminek válás lett a vége, amiről ma már tudom, hogy bűn, de akkor menekülni akartam a problémák elől, de nem tudtam, hogy hova.

Hála Istennek, hogy Ő beavatkozott az életembe. Megismerkedtem jelenlegi feleségemmel, akivel még reformátusként házasságra léptünk. Csodáltam, ahogyan az Úr vezette az életünket. Kétévi házasság után az Úr megszólította feleségemet, aki megtért és be is merítkezett. Ezt követően én is el-ementem a baptista imaházba, és elkezdtem jobban érdeklődni Isten szava iránt, ami által bennem is érlelte az Úr a megtérés utáni vágyat. Világosan emlékszek arra a belső érzésre, ami abban az időben átjárta egész lényemet. Egy darabig valószínű, hogy megkötöttségeim miatt nem mertem dönteni, arra gondolva, hogy én nem vagyok méltó erre az életre, mivel nem akartam szégyent hozni Jézus nevére. Ekkor még mindig a saját erőmre akartam támaszkodni, mindamellett, hogy tudtam, egészen át kell adjam életemet Jézusnak.

Egy evangélizációs este alkalmával jelét adtam annak, hogy behívom Jézust az életembe, ami után elkezdtem rendszeresen Bibliát olvasni és imádkozni, ami által Isten folyamatosan tisztogatta szívemet és gondolataimat, erősítette hitemet és munkálta az életemet, megértetve velem az Ő akaratát.

Ma már, 44 évesen örövendek annak, hogy meghoztam ezt a jövőmet meghatározó döntést, amit Ő végzett el bennem, mivel magamtól képtelen lettem volna rá. Végző soron azt értettem meg, hogy szükséges az én akaratom, de ennél is fontosabb, hogy engedjem Isten munkálkodni a mindennapi életemben. **(Elek Zsolt, Biharfélegyháza)**

Versenyfutás a Covid-védőoltásért

A **koronavírus** terjedése elleni küzdelem jegyében kezdődött meg a 2020-2021-es tanév, és az egész világ várakozással néz a 2020 végére, 2021 elejére jelzett **vakcínák megjelenése** elé. Bár több mint száz oltóanyagot dolgoznak világszerte a kutatók, ezek közül 6-9 közöttire tehető azoknak az anyagoknak a száma, amelyek megfelelő tesztelés után Európában elérhetőek lehetnek. Imádkozunk, hogy ha akarja, Isten ezeket az anyagokat is használja fel a járvány leküzdésére és a társadalmi élet normalizálására.

Bemerítés és lelkipásztor búcsúztatás Arad-Belvárosban

Augusztus 30., forró nyárvégi vasárnap. A gyüleke-
zeti közösség szívét bizonyos értelemben a bú-
csúzás hangulata is mélyen érintette, hiszen mindenki
előtt ismert volt, hogy Simon András lelkipásztor test-
vér szeptembertől a magyarországi Gödöllőn folytatja
szolgálatát. Ilyen hangulatban, a járványügyi szabályok
figyelembevételével, Kiss Eunika és Viktor vezeté-
sével gyülekezet közössége nagy belső átéléssel szólal-
tatta meg az imaóra kezdő énekét: „Amint vagyok sok
bűn alatt, de mert hallám hívó szavad, s mert értem ál-
dozód magad, fogadj el Jézusom”! Jó volt nagyszerű
imaórai gondolatokkal ráhangolódni a bemerítési is-
tentiszteletre. Ifj. Simon András és Kulcsár Barnabás
bevezető gondolati után Kiss Viktor az etióp kincstár-
nok megtéréséről szólt, majd az imádkozók között a két
bemerítkező fiatalember – Csapó Erik és Dávid – szülei
meghatódva adtak hálát azért, hogy gyermekeik a be-
merítkezésben is követik a Megváltó Jézus Krisztus pél-
dáját.

Az igehirdetés dr. Sallai Jakab lelkipásztor részéről
hangzott el, aki a Jn 3:1-16-ig terjedő igeszakasz alap-
ján fejtette ki gondolatait. Az igei üzenet a „közel a vég,
térj meg” illusztrációval indult, majd Sallai tv. három
alapvető fontosságú kérdésre irányította a közösség fi-
gyelmét: „miért kell újjászületni, hogyan lehet újjászü-
letni”, ezt követően pedig érzékletesen válaszolta, hogy a
fizikai megszületés mellett elengedhetetlen szükségsze-
rűség az Ige által történő lelki megszületés! Az igeszó-
lást Sallai Jakab testvér hálaimája fejezte be.

Az ünnepi istentisztelet második része a „Megváltóm
oly boldoggá tettél” énekkel indult, majd Csapó Dávid
megható bizonyágtevésben mondta el megtérésének
történetét. Életének döntő felismerése az volt, hogy
nem elég számára annak tudata, hogy szülei megtért
hívó emberek, mert Istennek nincsenek unokái... min-
denki maga kell döntsön! A fiatalok éneke után Csapó
Erik szavalta a Fehér ruhában című verset. A költemény
lényeges üzenete arról szólt, hogy a „fehér ruha” meg-
őrzése mindennél fontosabb!

Az ifjúság újabb éneke után Simon András lelkipász-
tor kérdései következtek: „Hiszitek, hogy Jézus megbo-
csátotta bűneiteket? Rábeszélés nélkül, saját döntésetek
alapján kéritek a bemerítést? Hűek maradtok Jézushoz
és a helyi gyülekezethez életetek végéig?” Nos, az
egyértelmű IGEN válaszok után felhangzott az „Eldőlt a
szívemben...” kezdetű ének, majd a bemerítő medencé-
be lépve újabb lelkipásztori kérdés hangzott el az elkö-
telezett Krisztus követésre vonatkozóan. Az egyértelmű

igen válaszok után megtörtént a bemerítés, majd Simon
András záróimája fejezte be az ünnepi mozzanatot.

Az átöltözés alatt a gyülekezet nagy lelkesedéssel
énekelte a „Meg vagy-e tisztulva” című énekét, majd
Kulcsár Barnabás testvér tartalmas bizonyágtevésben
szólt a hitvalló bemerítkezés szükséges voltáról. Ezt
követte a szokásos kézzeláttételes imádság, ami Simon
András lelkipásztor és Kiss László presbiter részéről
hangzott el, majd, mint énekben elhangzó fohász, az
egész gyülekezet bekapcsolódott a kórus „Áldjad meg”
című énekébe. Ezt követően a bemerített fiatalok a gyü-
lekezet ajándékát vették át örömmel.

A záró mozzanatok megható percei következtek, ami-
kor a Csapó fiúk szülei köszöntötték bemerített gyer-
mekeiket, elkötelezett hívó életre buzdítva őket. Végül
Madar Katalin bensőséges köszöntő szavai után záróé-
nek közetkezett: „Mily drága kincs mit Krisztusban
nyertem...”! A feledhetetlen délelőtti alkalmat Sallai Ja-
kab lelkipásztor testvér imája zárta.

Néhány óra elmultával a gyülekezeti közösség újra
találkozott, amikor a búcsú istentisztelet keretében a
közösség hálás szívvel emlékezett meg arról, hogy 9
évig az Úr az arad-belvárosi baptista gyülekezetnek
ajándékozta Simon András lelkipásztort, aki által
mennyei Atyánk sok áldással ajándékozta meg közös-
ségünket. Simon testvér visszpillantó gondolatai után
a búcsú szavai szólaltak meg Kürti Gábor és Ilyés Lajos
tv. részéről. Ezt követően a gyülekezet „házi költője” –
Gali Erzsébet – szavalta el a „Gödöllő nyere, Arad ve-
szít” című versét. A testvéregyházak részéről Jakab Ist-
ván evangélikus lelkész búcsúzott az aradi szolgatárs-
tól, majd Sallai Jakab baptista lelkipásztor részéről
hangzottak el a további szolgálatra buzdító szavak. Vé-
gül pedig Kiss László gyülekezetvezető testvér a teljes
közösség nevében mondott megható búcsúszavakat az
1Kor 15:57-58 alapján. A záróima előtt nem maradha-
tott el a szemekbe könnyeket csalogató szép, testvéri
szíveket megdobogtató ének: „Áldott legyen a frigy,
mely minket összeköt”!

Baptista Nők Világimanapja, 2020. november 2.

Élet! Együttesen és egységben a különbözőségeik között!

Az idei imanapi gyűjtésünk által többek között a következő projekteket támogatjuk:

- a családon belüli erőszak elleni harc támogatása Ausztráliában;
- öntözéses kertek a kambodzsai a „Szeretet oltalma” gyermekotthon számára;
- gyakorlati tanfolyamok Észak-Afrikában: „Hamu helyett ékességet” egyesület;
- tanfolyamok hátrányos helyzetű és válságban levő nők számára: Hongkong.

BIBLIATANULMÁNY

Ki a juhok gazdája? Isten gyermekeinek szabadsága.

A Jn 10:1-18-ben és az Ézs 53:7-ben arról olvasunk, hogy Isten népe olyan, mint a pásztortól nyáj. Jézus először is kora vezetőit bírálja, akik nemcsak vakok (9:40), hanem „tolvajok és rablók” (10:1): ellopják a nyáját a jogos tulajdonosától. A további versekben Jézus változat a képen: azt mondja, hogy ő a juhok pásztora, akinek ajtó nyit az ajtónálló őr (10:3), majd a 7-es versben, hogy ő a juhok ajtaja.

A bőséges keresztyén élet függ egyfelől Isten egyházának földi pásztoraiktól is. Az utóbbi időben gyakran hallunk olyan egyházi vezetőkről, akik elárulták a gyülekezetüket és Istent: szexuális bűnöket követtek el, visszaéltek vezetői hatalmukkal. Sajnos az ilyen viselkedés áldozatai sokszor nők. Ezek a pásztorok „lopnak, ölnek és pusztítanak” (10:10).

Jézus egészen másféle pásztort: általa a juhok megtartanak (10:9). Az élet Jézus aklában más. A juhok biztonságban vannak, de az akol falai nem tartják fogságban őket. Jézus az ajtó: a juhok bejárnak, kijárnak, és legelőre találhatnak (10:9). Egy olyan hely, ahova hazamehetünk, de ugyanakkor szabadok vagyunk kijárni és bejárni. „Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (10:10).

Gondoljunk a gyülekezetünkre: adjunk hálát a gyülekezetünk „ajtónállóiért”, akik helyesen vezetnek a rájuk bíz-

zott nyájat, és Jézus lelkületével munkálkodnak. Nincs nagyobb áldás egy olyan gyülekezetnél, ahol Jézus a pásztort, és az ajtónállók felismerik Őt és beengedik.

Szeretünk másokat, úgy mint önmagunkat?

De vannak más juhok is más akolból (10:16). Az első keresztyének között voltak zsidó származásúak és pogány származásúak. A hívők között a nacionalizmus miatt is származtak ellentétek. Jézus azonban nemcsak egy népért jött, hanem „hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse” (11:52).

Egy pásztort és egy nyáj, bár az akol és az ajtónállók lehetnek különbözőek (10:16). Isten egyházában vannak különbségek. A megosztás néha szükséges, mert bizonyos helyhez vagyunk kötve, és nincs lehetőségünk más helyzeteket megismerni. De gyakran ott is megosztunk ahol Jézus egységet akar. A teljes életet akkor kapjuk meg, amikor belátjuk, hogy Isten nemcsak olyan embereket keres, akik úgy néznek ki, mint mi; úgy cselekednek, mint mi. Pál apostol, Krisztus testét nemcsak a helyi gyülekezetre vonatkoztatja, hanem a hívők összességére. Ha vállaljuk a közösséget Isten minden gyermekével, az Ő áldásaiban részesülünk, és megtapasztaljuk a bőséges életet.

Ksenija Magda, a Baptista Világszövetség női osztályának elnöke 2015-2020 között

Imádkozzunk...

Afrika

Imádkozzunk, hogy Isten hívjon el újabb fiatal nőtestvéreket, akik folytassák a szolgálatot Afrikában és azon kívül;

– Isten újítsa meg az afrikai nőtestvéreket a misszióban és evangélium hirdetésében;

– hogy a gyülekezetek együtt dolgozzanak a kormányokkal, szervezetekkel a kiszolgáltatott emberek megsegítéséért;

– az Úr hívjon el istenfélő vezetőket, akiknek munkája által a gazdaság növekedjen, munkahelyek jöjjenek létre, a szegények életkörülményei javuljanak;

– tartós békéért a világon;

– hogy a megtört szívű emberek Jézus szeretetében találjanak megbékélést;

Hálások vagyunk, hogy Isten hatalma őrzi az életünket!

Hálát adunk a Nigériai Női Missziószövetség 100 éves szolgálatáért;

– hogy Isten munkálkodik a vidéki misszióban Elefántcsontparton;

– az imádkozó nőkért és férfiakért, akik Isten országát építik;

– azokért a nőkéért akik teljes szívvel szolgálatot tesznek az Urat, akkor is ha hátrányban részesítik őket vagy bántalmazták; imádkozzunk, hogy Isten adjon nekik erőt és bátorságot.

Ausztrália és csendes-óceáni szigetek

Imádkozzunk Nyugat-Pápua függetlenségéért, és az igazságosság győzelméért az országban;

– hogy az abortuszt, eutanáziát, kannabiszt ne legalizálják a térség országaiban;

- hogy szűnjön meg a családon belüli erőszak, amely a csendes-óceáni térségben a legelterjedtebb;
- a korallzátonyok pusztulásának és az áradások által okozott pusztítások megszűnéséért;
- a Pápua Új-Guineában újonnan alakult keresztyén női közösség lelki fejlődéséért;
- az ausztráliai Karen Wilson nőtestvérért, a Baptista Világszövetség női osztályának új elnökéért;

Adjunk hálát, hogy a Fidzsi-szigeteki és új-zélandi baptista szövetségek különösen támogatják a nőtestvérek szolgálatát.

Ázsia

Hongkong: imádkozzunk a béke és a biztonság helyreállításáért; hogy a fiatalok éretten viselkedjenek, és ne erőszakosan reagáljanak az eseményekre; hogy a gyülekezetek álljanak a törésre, Istennek tetsző módon.

Indonézia, Mianmar, Vietnam: as etnikai konfliktusok megszűnéséért; hogy a gyülekezetek egységben és odaadásal hirdessék Isten Igéjét az üldöztetések között.

Kína, India, Mianmar, Pakisztán: imádkozzunk a keresztyénüldözés megszűnéséért; hogy a hívők bátran vallást tegyenek hitükről, a korlátozások ellenére.

A nők hátrányos megkülönböztetésének megszűnéséért Ázsia országában.

Banglades, Indonézia, Srí Lanka, Thaiföld: imádkozzunk politikai stabilitásért.

Azokért az országokért, ahol gyakoriak a természeti katasztrófák: *Indonézia, India, Japán,* és más országok.

Dél-Korea, Észak-Korea: imádkozzunk, hogy a két országrész egyesüljön az Úrban, Isten országának a szolgálatára; hogy a dél-koreai nőtestvérek eszközök legyenek a következő generáció Isten szolgálatába állítására.

Fülöp-szigetek: ne szavazzák meg a törvényt az azonos neműek házasságáról, elválásról és gender-egyenlőségről; hogy a Szentlélek adjon a hívőknek bátorságot vallást tenni az evangéliumról.

Észak-Amerika

Imádkozzunk, hogy jobban bemutassuk Krisztus szeretetét a körülöttünk élő nőknek;

- hogy a különféle korosztályú, társadalmi háttérű, bőrszínnű nőtestvérek az Észak-amerikai Baptista Nőszövetséggel közösen keressék a hátrányos helyzetű nők és lányok elérését az evangéliummal;

- hogy a baptista nők kiálljanak az igazságtalanságok ellen, amivel a nők és lányok szembesülnek a társadalomban;

- hogy a baptista nők közösen cselekedjenek Isten teremtet világának megőrzése érdekében;

- Isten áldja meg a rendelkezésünkre álló anyagi javainkat, hogy azokkal szolgálni tudjunk, különösen az elesett emberek felé.

Európa

Imádkozzunk békéért a közel-keleti országokban, a menekülttáborok életkörülményeinek javulásáért;

- az európai menekültválság megoldásáért.

- ébredéséért Európában, hogy a lágymeleg, önközpontú keresztyének megtérjen és buzgósággal szolgálják az Urat;

- a gazdasági válsággal küzdő európai és közel-keleti országokért;

- hogy a kormányok hatékonyan küzdjenek a modern kori rabszolgaság és emberkereskedelem ellen (Kelet-Európából, Nyugat-Európába érkező nők, gyermekek, fiatal kétkezi munkások);

- azokért a fiatalokért akiknek nincs reményük, nincsenek értékeik, hogy megtalálják a valódi életet Jézus Krisztusban;

- a hitük miatt üldözött keresztyénekért.

Karib-tengeri szigetek

Imádkozzunk, hogy a politikusok átadják az életüket Jézus Krisztusnak, és bölcs döntéseket hozzanak;

- az iskolában bántalmazott gyermekekért, az iskolai erőszak megszűnéséért;

- hogy megszűnjenek a fiatalemberek által elkövetett bűncselekmények; átadják a fegyvereiket és térjenek Jézus Krisztushoz;

- a Bahama-szigetek lakosaiért, ahol a Dorian hurrikán pusztított; a gyülekezetek, lakások, iskolák és infrastruktúra minél hamarabbi helyreállításáért;

- Granada és Barbados baptista gyülekezeteiért, hogy ébren legyen ezeken a szigeteken;

- a nők bántalmazásának megszűnéséért;

- hogy az idősebb nőtestvérek felkarolják a fiatalabbakat, és Isten szolgálata tovább folytatódjon.

Latin-Amerika

Imádkozzunk, hogy Latin-Amerikában bevezessék az ingyenesen hívható 0800-as segélyhívó számot, amelyen a bántalmazott vagy szándékuk ellenére teherbe esett nők lelki tanácsot kaphatnak;

- az országaink vezetőiért, hogy megszűnjön a korrupció, erőszak, kábítószer-kereskedelem, emberkereskedelem;

- Isten hívjon el bátor nőtestvéreket, akik evangélium üzenetét továbbítják;

- az evangélium terjedéséért, evangelizációs programokért;

- hogy Isten igéje terjedhessen a kórházakban, klinikákon, börtönökben;

- hogy az országainkba érkező bevándorlók meghallják a megváltás üzenetét;

- a Latin-amerikai Nőszövetség szociális projektjeiért;

- az óvodások közötti misszióért;

- azoknak a nőtestvéreknek a férjeiért, akik még nem ismerik az Urat, hogy a feleségek életvitele megnyerje őket.

Hazai imatémák

Adjunk hálát:

- Isten hűségéért, megtartásáért ezekben az ínséges időkben;

- az imameghallgatásokért;

- az Isten jövőképeért, amely más, mint az emberé.

Kérjük Istent azért, hogy:

- fordítsa az övéi lelki javára a jelenkor minden buktatóját

- adjon gyógyulást a betegeknek;

- a munkanélküliek kapjanak újra állást;

- az övéinek újítsa meg a Belé vetett reménységét és hitét.

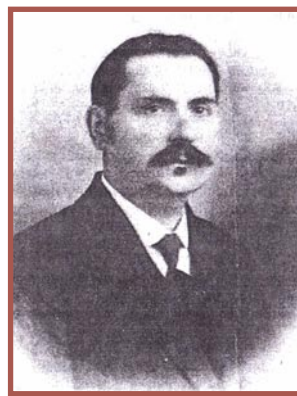
Papp Károly (1875–1967)

125 éve költözött Váradról Kolozsvárra

Papp Károly az erdélyi úttörő missziómunkások második nemzedékéhez tartozott. 1875-ben jött a világra Nagyváradon – abban az esztendőben, amikor harminc kilométerrel odébb, Nagyszalontán, Kornya Mihályék kicsiny, elszánt csapatának beme-rítkezésével megalakult az ország legelső magyar baptista gyülekezete. Annak ellenére, hogy a temesvári Molnár Károlyhoz, a nagyváradi Darabont Gyulához, az aradi Bordás Istvánhoz hasonlóan városi prédikátor volt ő maga is, nagy erőbefektetéssel munkálkodott a vidéki misszióban Kalotaszeg falvaitól kezdve a Kolozsvár-környéki településeken át a Kis-Szamos mentén észak felé haladva Désig. Sok tálentummal megáldott ember volt, aki az igehirdetés mellett főleg zenei és irodalmi vonalon szolgálta a lélekmentés, a testvériség lelki erősítésének ügyét.

Apai ágon nagyapja és dédnagyapja is erdélyi református lelkipásztor volt, akiktől örökölhette többek között a könyvek, a tanulás szeretetét, a zenei hajlamot. Az újjászületés fontosságáról és mibenlétéről a nagyváradi misszióban munkálkodó Kornya Mihálytól hallott világos tanítást, ami elemi erővel hatott rá – úgyannyira, hogy tizenöt éves korában önként jelentkezett a beme-rítésre. Az ünnepélyre 1890. július 13-án került sor, amikor tizenkilenc fehér ruhás között Papp Károly is tanújelét adta a Krisztus melletti elköteleződésének. Míg az iskolában a fémestergályos mesterséget tanulta, a gyülekezetben az egész későbbi életét meghatározó lelki szolgálatra készült. Ekkor még nem tudhatta, hogy prédikátor lesz belőle, és igehirdetéseiből, írásából hívők és Krisztus-keresők sokasága nyer majd maradandó áldásokat. A nagyváradi gyülekezet ének-zenei életét akkoriban Orosz István irányította, aki bevezette a nagy érdeklődést mutató, tehetséges fiút a zeneelmélet, a karvezetés, a hegedű- és a harmóniumjáték rejtelseibe. Saját visszaemlékezései szerint 17–18 éves lehetett, amikor a legelső „énekmelódiát” papírra vetette. Ezekből a próbálkozásokból nőtt ki aztán az a hatalmas énekanyag, aminek közel fél évszázad múltán csupán egy töredéke jelent meg nyomtatásban.

A missziótörténeti szempontból nevezetes 1895-ös esztendőben, mint húszéves ifjú indult el Darabont Gyulával, a későbbi prédikátorral együtt Kolozsvárra, munkavállalás céljából. Azonnal megtalálta lelki otthonát a kolozsvári testvérek között, akiknek alig öt

Papp Károly

éves múlta visszatekintő gyülekezete még sok kihívás előtt állt. Darabont Gyula hamarosan visszatért Nagyváradra, de Papp Károly egy életre ott maradt Erdély fővárosában. Polgári állást az állami vasutaknál talált (a főműhelyben dolgozott vasesztergályosként), évtizedek múlva onnan is vonult nyugdíjba.

Papp Károly Kolozsvárra érkezésekor az egyre növekvő gyülekezet házaknál tartotta összejöveteleit. A lelki komolyságát és rátermettségét sokféleképpen bizonyító, alázatos fiatalember csakhamar az igei szolgálattevők közé került, ugyanakkor a gyülekezet zenei életének irányítását is rábízta. 28 éven keresztül állt az énekkar élén, ezidő alatt különböző ének-zenei formációkat, fúvós zenekart is szervezett. Polgári foglalkozása és gyülekezeti teendői mellett, amikor csak lehetősége volt, missziós utakra indult a környék falvaiba. 1902-ben – már mint öt éve családos ember – részt vett a Magyar utcai imaház és prédikátorlakás felépítésében is, nem sejtve, hogy ő maga is lakója lesz majd annak az épületnek.

Látva elhivatottságát, a gyülekezet azt kérte Kornya Mihálytól, hogy avassa vénné Papp Károlyt. Az avatásra a szintén mérőföldkönek számító 1905-ös évben került sor. Ettől kezdve 1937-ig, amikor is Bokor Barnabás vette át a stafétát, ő állt a gyülekezet élén, mint szolgatársaival (többek között ifj. Rottmayer János-sal, Máza Sándorral) szorosan együttműködő, alázatos, mégis markáns vezető. Az 1937-es év azért is volt jelentős Papp Károly életében, mert sikerült egy füzetecskeben kiadnia az énekkaroknak szánt műveinek csekély töredékét, mindössze 16 darabot. Az Égi Lant, ami özv. Sztráhár Jánosné „nagyságos asszony” anyagi támogatásával jelent meg, Erdély-szerte elterjedt a gyülekezetekben. A „Fáradt lélek, jöjj az Úr Jézushoz” és a „Mily szépek a természet virágai” című énekeket még ma is sokan ismerhetik. A terv az volt, hogy újabb és újabb füzetek látnak majd napvilágot, de a megvalósításra a zivataros történelmi körülmények nem adtak lehetőséget. Papp Károly hét gyermeke közül három zenei pályát járt be: Ernő és József a kolozsvári zenekonzervatóriumban tett karnagy vizsgát, László pedig mintegy hetven esztendőn át szolgált orgonistaként és karvezetőként a helyi baptista gyülekezetben. Fiai segítségével még

jobban elmélyült az összhangzattan tudományában, ez adott neki bátorságot arra, hogy további műveinek közreadásában gondolkodjon.

Papp Károly igehirdetői képességével is kiemelkedő módon szolgált: prédikációi jól felépítettek voltak, alapos előzetes felkészülést sejtettek; igehirdetői kisugárzása, életének hitelessége révén népszerűvé lett a város nem baptista polgárai között is. Munkássága idején sok román ajkú atyafi csatlakozott a kolozsvári gyülekezethez annak jeleként, hogy feléjük is szeretettel szolgált. 1920-ban ő volt az, aki kezdeményezte az önálló román gyülekezet létrehozását. A román testvérek nehezen szánták rá magukat erre a lépésre. Az 1932-es országos közgyűlés utazó misszionáriusnak nevezte ki Papp Károlyt, így ifjúsági konferenciák, evangélizációk, gyűlések, tanfolyamok gyakori szónoka lett. Mint tapasztalt, és tevékeny lelkipunkás, hosszú időn át volt tagja az Országos Missziói Bizottságnak. Nyugdíjba vonulása után még nagyobb lendülettel vetette magát a misszió, a gyülekezetépítés, a nagy közösség szolgálatába.

Később, amikor fiatal lelkipásztorok (Bokor Barnabás majd Dénes Ferenc) álltak a kolozsvári gyülekezet élére, bölcs tanácsaira, sokirányú szolgálataira mindig lehetett számítani. Amíg ereje engedte, teljes válszélességgel támogatta a törekvéseket Isten országának növekedése érdekében.

Nagy idők nagy tanúja volt, aki átélte az erdélyi baptista missziótörténet első évszázadának minden korszakát, örömeikkel, megpróbáltatásokkal, fájdalommal együtt. Nemcsak, hogy végigélte, hanem tevékeny résztvevője, irányadója is volt a közösség életének. Végelgyengülésben, 93 éves korában távozott az élők sorából 1967. október 27-én. Saját temetőjük nem lévén, a kolozsvári baptisták abban az időszakban csak körülményesen juthattak sírhelyhez. Így történt meg az, hogy Papp Károly koporsóját abba a sírgödörbe eresztették le, amelybe előzőleg a másik nagy igehirdetőt és úttörőt, Rottmayer Jánost is temették. (Ez a tény is rácsfol arra az elterjedt tévképzetre, hogy idős korára Rottmayer János kilépett a baptista közösségből, és adventista lett.) A házsongárdi ravatalozóban Dénes Ferenc és Dan Ioan, a sírnál pedig Kelemen Sámuel és Vass Gergely adott hálát az Úr áldott emléké szolgájáért. Az idők során jelentős könyvtárával együtt sajnos odavesztek Papp Károly kottái, kéziratái, sok-sok verse, mik közül néhány a korabeli lapokban és a Hárfahangok (1924) című kiadványban fellelhető.

Kiss Lehel lp.

„A teljes szeretet kiűzi a félelmet!”

Beszélgetés Balla Annamária pszichológussal félelmekről, járványról

Gönczi Géza: Az elmúlt hónapokat a vírusfertőzéstől való félelemben töltöttük. Hogy látod a pszichológus szemével ezt az időszakot?

Balla Annamária: Ha az elmúlt fél évet nézem, akkor három különböző szakaszt látok, három egymástól eltérő attitűdöt. Az első pár hétben a „nagy a baj” jelige mozgatott bennünket, épp ezért igyekeztünk elővigyázatosan eljárni, és alkalmazkodni a hatóságok által előírt szabályoknak. A második szakaszban azonban rájöttünk, hogy „nem olyan nagy a baj”, együtt lehet élni ezzel a helyzettel. Pár hete beléptünk a harmadik szakaszba, amikor úgy gondoljuk, hogy „nincsen baj”, csak egyesek manipulálnak bennünket, mivel az a céljuk, hogy teljes kontrollt gyakoroljanak felettünk. Az emberek többsége, miközben átment ezeken a szakaszokon, sikerült szembe nézzen félelmeivel, és leküzdje azokat.

Ezzel az általános hangulattal párhuzamosan helyezkednek el azok az emberek, akik sebezhetőbbek, akik nem illenek bele az említett három szakaszba. Ők vagy korábban is szorongtak különböző betegségektől, vagy hajlamosak voltak erre, de csak most, egy világjárvány kapcsán kezdtek erősen félni ettől és mástól is. Ebbe a csoportba tartozó embereknél a szorongás sajnos nem csökkent az elmúlt hónapokban, hanem növekedett.

G. G.: Számtalanszor elhangzik előadásokon, hogy az ember, a hívő keresztyén ember pedig különösen közösségi lény. Ezt a közösségi élményt csorbította, függesztette fel ez a járvány. Hogyan befolyásolhatja ez hosszútávon a közösségek életét, mit lehet tenni ennek az ellensúlyozására?

B. A.: A közösség egyénekből tevődik össze. A közösségi élet dinamikáját az egyének szociális intelligenciája és a tagok közötti interakció határozza meg. Elsősorban fontos megérteni, hogy különböző szinten igényeljük mások jelenlétét az életünkben. Azokat, akik szeretik, hogy széles baráti kapcsolataik legyenek, szeretnek harmóniában lenni másokkal, keresik az építő jellegű közös

időtöltést, sokkal jobban megviseli a „szociális távolságtartás”. Mások kevésbé, vagy talán egyáltalán nem szenvednek az elszigetelés miatt, mivel ők alapjáratban jobban érzik magukat, ha kevesen vannak körülöttük, egy-két barátjuk van, és a kedvenc időtöltésük az, ha egyedül vannak.

Amikor a közösségre gyakorolt szociális távolságtartás hatásait szeretnénk megérteni, akkor az egyéni szociális igényen túl látnunk kell, hogy milyen annak a közösségnek a szociális hálóját. Ha az emberek távol érzik magukat a többiekől, akkor az ilyen közösség kevésbé fogja megszenvedni a korlátozásokat. Ha azonban a közösség baráti, vagy ami még több, családi, akkor a szociális távolságtartás negatívan hat a közösségre. A barátok, a családtagok körülöttünk, mellettünk vannak. Épp ezért nehéz elképzelni, hogy nehéz helyzetben pont ők legyenek távol tőlünk. Hasonlóan, ha a gyülekezeti közösség családi, akkor a tagok egyre inkább keresni fogják azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül közel maradhatnak egymáshoz.

Hosszútávon a távolmaradás mélyíteni fogja a távolságot a kevésbé barátságos közösségekben, a gyülekezeti tagok lassan el fognak maradni. Azonban a családi közösségekben a szociális távolságtartás olyan feszültséget generál, amely arra készteti a tagokat, hogy kreatív módon újabb és újabb módokat találjanak arra, hogy minél közelebb maradjanak. Néhány ilyen példa: csoportos internetes imaóra és dicsőítő esték, vagy önkéntesség vállalása, stb.

G. G.: A gyermekek újból elkezdték az iskolát, speciális körülmények között, különösen figyelve a „szociális távolságtartásra”. Tudnak-e távolságot tartani ezek a gyermekek? Hogyan érinti őket lelkileg ez a helyzet?

B. A.: A gyermekek egy része nem érti a „szociális távolságtartás” lényegét és hogyanját. Gondolok azon gyerekekre, akik értelmi fogyatékosak, autisták, hiperaktívak, akik „saját” belső szabályaik szerint élnek, mivel nehezen értik a külvilág szabályait. De az egészségesen fejlődő gyerekeknek is gondjuk van a távolságtartással, mivel a természetes fejlődés része az, hogy mind jobban nyitnak a környezetünk felé. Lehet, hogy amíg egy szabályt követő felnőtt a közelükben van igyekeznek megfelelni annak, de amint kikerül a látószögéből, a gyerekek spontán keresik társaik, barátaik kapcsolatát. Épp ezért, nem a szociális távolságtartásra kellene a hangsúlyt tenni, hanem az immunrendszer megerősítésére és az alap higiéniai szabályokra.

Ha túlzottan hangsúlyozzuk a távolságtartást és a veszélyt, akkor ezzel akaratlanul is szorongást és félelmet

generálunk, ami előbb vagy utóbb gyengíteni fogja az immunrendszert, így kevésbé tudnak majd védekezni bármilyen vírussal szemben.

G. G.: Az is gondot okozhat, hogy közösség tagjai tartanak egymástól, hogy nem-e fertőzött a másik, ezenkívül, akik átestek a betegségen szintén tartózkodást tapasztalnak. Hogyan lehet feloldani ezt a félelmet mind a két részből?

B. A.: Elsősorban különbséget kell tenni az ember és a betegség között. Aki átesett ezen a fertőzésen meg kell értenie, hogy ez a betegség nem vett el semmit az emberi mivoltából, értékéből és méltóságából. A többiek el kell fogadják, hogy akik megbetegedtek nem gonoszabbak, bűnösebbek vagy szerencsétlenebbek, mint a többiek. Fontos, hogy az embert lássuk, és ne a betegséget. Persze, aki félti az életet, nehezen tud elvonatkoztatni. De aki szereti a felebarátját, az erőt vesz magán, és dolgozni fog önmaga sötét gondolatai ellen, mivel „a teljes szeretet kiűzi a félelmet” (1 Jn 4:18).

Amikor megszólal a múlt

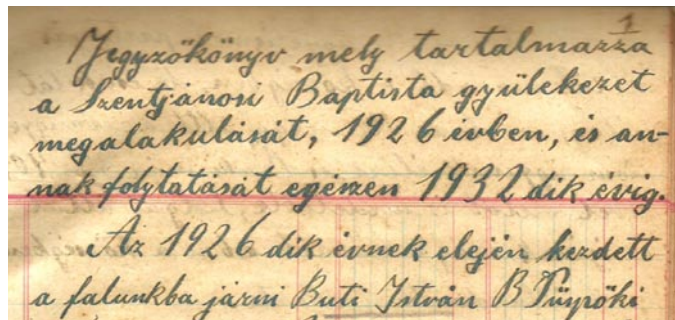
Apró kapaszkodók a Szövetség 100. születésnapjára

Átszaladtunk Borikával a Labor Day délutánján a szomszédos kisvárosba, Broadview Hights-ba. Szeptember első hétfője volt, az amerikai munka ünnepe, szabadnap. Ugyan Nagykék is már nyugdíjasok, de a ház mögötti kis parcellán izletes konyhanövényeket nevelnek, ebből szándékoztak nekünk is ajándékozni. A hozzáértést még a Várad-közei két településről hozhatták, hiszen József Biharpuszpökiben nőtt fel, Magdolna meg Száldobágyon. A beszélgetéseinkben is többnyire otthon jártunk, szívesen meséltek a gyerek- és ifjúkorukról, na meg a gyülekezetről. Egyszer csak szóba jött a nagymamám, meg a nagybátyám, anyukám idősebb testvére. Előfordult, mondta mosolyogva vendéglátónk, hogy Kiss mama (előljáró feleségként) elég erélyesen utasította rendre őket, az első padban ülő kislányokat. Aztán ahogy vasárnapi iskolások lettek, ott Imre bátyám foglalkozott velük, igen nagy türelemmel. Összerezzenem, hogy hirtelenjében – ismerősen is ismeretlenül – megszólalt a múlt. Úgy, mint mikor váratlan vendég lép csendes szobánkba, de gyorsan távozik is. És utána valami különös ragyogás marad még sokáig.

Sajtókiadvány a misszióban

„1926 elején kezdett a falunkba járni Buti István biharpuszpöki testvér.” – ez az első mondata a szentjánosi gyülekezet krónikájának. Majd a második is hasonlóan szabatos: „Naptárakat hozott a Szövetségtől árusítani és közben érdeklődött, hol lehetne állandó összejöveteleket tartani istentiszteletre.” Fülöp Erzsébet írta meg az indulástól számított első hat évet, tollal és kék tintával formálva gyönyörű betű-

ket, 1932-ben... Lehet, csupán apró kapaszkodó. De lehet értékes és jelentéssel az akkor még fiatal Szövetség szolgálatából fakadó tény, hogy sajtókiadványa konkrétan segítette a missziót.

'26 nyarán létre is jött nálunk a gyülekezet. A szomszéd gyülekezet elöljárója tíz éven át próbálkozott a plántálással, és ekkorra már 56 éves. Nevét sűrűn említi továbbra is a jegyzőkönyvünk. Idős korában még járta a körzetet, görbe botjára támaszkodva, gyalog (szüleim ezt sokszor elbeszéltek). Utolsó feljegyzésünk róla 1947 márciusából maradt fenn. Annak az évnek a novemberében hunyt el, 77 évesen – talán nem túlzás, hogy ő volt a mi Kornya Mihályunk.

Képzés a vezetőknek

Elsmorítóan kevés könyvünk volt kisiskolás koromban, én legalábbis úgy találtam: a bibliák mellett apukámnak az Előre-kalendárium, nekem egy Tersánszky mesekönyv, meg a régi Szeretet újság összegyűjtött példányai (kicsi méretűek, kb. a '20-as évekből). Ez utóbbit sokat böngésztem. A fehér papír – sötétbarna, kemény táblák közé préselve –, a viszonylag nagy betűk, meg a levegős szedéstükör kínáltatta magát olvasásra. A híreket és rövid írásokat némelykor apukával megbeszéltük. Az illusztrációk közül egy fényképre anyuka hívta fel a figyelmemet: „Nézd, ez itt Kiss tata! A váradi imaházban tartottak konferenciát!” És mennyire örültünk, hogy a néhai száldobágyi nagyapát láthatjuk egy, a már sárgás színű, körülbelül a 30-as évekből Szeretet címolalán. Milyen nagy szó is volt ez akkor, hogy a Szövetség összehívta az elöljárókat és oktatta-nevelte őket... Jóval későbből, az ifjúsági szövetségnél töltött évekből örök gondolatban hasonló életképeket. Például olyat is, amelyen az országos elnök és titkár kérdezi-keresi, hogy a szabadság eufóriájának múltával mik is a szervezet fő feladatai. Ugyanis lassan és sok fejtöredelemmel formálódott ki, amelynek megtartásán aztán következetesen iparkodtak: legyen folytonosan újságja a fiataloknak és évente képzés a helyi vezetőknek.

Várom az októbert, a Szövetség megalakulásának évfordulóját. Feledésbe merül ugyanis az impériumváltás hozta bonyolult helyzet, amelynek része a mi történetünk. Hajdani vezetőinkről is alig tudunk már, pedig azokban a borzasztó időkben gyorsan léptek, keresve a testvériséggel való kapcsolatot. Meglett ennek a hozadéka is, mindmáig tartóan. Apró kapaszkodókon haladva ez kitűnik. Látták ezt a régiek, Fülöp Erzsébet is, aki falusi lány letétele és ritka bölcsességgel megáldva ekképpen zárta írását: „Azért kívánjuk a múltat megörökíteni, mert a múltnak ismerete hasznos.”

Szilágyi László, Cleveland

„Hallgassatok ide, ti vének...” (Jóel 1:1)

Öregedő világban élünk és a nagypapákat és nagymamákat a világ a társadalom nyűgének tekinti. Csak azt felejt el, hogy senki nem született nagypapának és nagymamának. A legmagasabb politikai szinteken keresik a megoldást a nyugdíjasok kérdésére, hiszen az öregotthonok zsúfolásig vannak, az egészségügyi kezelések meg a nyugdíj globálisan csillagászati összegeket emésztene fel. A sors iróniája, hogy azok is, akik döntenek ezekben a kérdésekben, már 60 felett vannak.

Jóel próféta így kiált fel: „Hallgassatok ide, ti vének...” Számomra ez azt jelenti, hogy Isten nemcsak tiszteli és megbecsüli a véneket, hanem még szava is van hozzájuk. Hogy ne lenne szava hozzánk, amikor a hűséges, mindvégig kitartó véneknek előkelő helyet biztosít számukra országában: „... leborult huszonnégy vén a trónuson ülő előtt...” (Jel 4:10) Tehát az első sorban vannak.

Öt évvel ezelőtt meghívtak egy „öreges napja” ünnepségre, s egy kicsit meghökkentem, arra gondolva, hogy: már én is itt tartok? Egy pillanat alatt átfutott rajtam, hogy nemrég még izomzatra gyúrtam, hogy amikor kimegyek a strandra egy kis D vitaminnért engem is észre vegyenek. Ma, ha nem szégyellném, azt mondanám a feleségemnek: „kérlek szépen segíts felhúzni a zoknimat”. Ilyenkor azzal vigasztalom magam, – ha gyenge vigasz is –, hogy Ábrahám, Mózes, Zakariás és társai, sem rögvést érettségi után kerültek fel Isten porondjára. Nem találok megfelelő szót, amellyel meg tudnám Istennek köszönni azt, hogy nem érzem, hogy holtvágányon lennék. Némelykor tárcsáznak az Egyesült Államokból, érdeklődnek hogylétem felől. Vannak, akik tudni akarják, hogy élek-e még. Mások bókolnak és azt mondják: „Zalán testvér, milyen jól nézel ki!” Persze hogy jól nézek ki, hiszen most jövök a kórházból. A sürgősségre vitt korán reggel a lányom, s amit egy fél nap alatt meg lehet csinálni orvosi síkon, azt megcsinálták. Előkerült egy kardiológus is, aki a sztetoszkóppal hallgatta, mit művel a szívem. Egyszer csak azt mondja: „Uram, az ön szíve éppen, hogy csak működik.” „Doktor úr”, mondom, „de egyáltalán működik?” Azt mondja: „Még igen”. El akartam mesélni a dokinak, hogy néhány nappal korábban valaki telefonon akart beszélgetni velem, s azt mondja: „azért szeretek Zalán bácsival beszélni mert mindig megvidámít, pedig nincs még 50 éves sem”. Most mondjam meg az igazat, hogy elmenjen a jó kedve?

A járvány előtt rendszeresen látogattam a szalárdi öregek otthonát. Igazi panoráma nyílik ott arra, hogy mivé válik az ember az idő múlásával. Volt ott egy Lacika nevű testvér, aki mikor meglátta az autóm az udvaron, nyílveszőként közeledett hozzám, s egy alkalommal átöleltem. Erre felnéz rám kicsi termetéből, partizánsapkája alól, s látom, hogy szemeiből könnyek peregnek. Kérdezem: „Valami baj van?” Kis idő múlva azt mondja: „Utoljára édesanyám ölelt át, amikor 12 éves voltam”. Lacika 61 éves volt akkor. Igen. Még az öregek is örömmel fogadnak egy-egy ölelést, egy jó szót, egy simogatást, egy kocka csokoládét vagy egy puszit.

A Biblia foglalkozik az idős emberek portréjával a Prédikátor könyve 12:1-7-ben. Tessenek figyelmesen elolvasni! S még egy nagy igazság: nem mindenki öregszik meg. De aki megöregszik, vigyázzon hogy mit hagy maga után. (Dániel Zalán lp.)

Missziós hét Sepsiszentgyörgyön

Isten kegyelmének köszönhetően, Sepsiszentgyörgyön, július utolsó hetében, a „Válaszd az Életet” misszió munkatársával, Albu Leventével közösen lehetőségünk nyílt megszervezni egy missziós hetet, amikor több napon keresztül folyt az evangélium szórása a városunk fiataljai felé. A helybeli fiatalok mellett voltak mások is Erdély különböző részeiről.

Hálásak voltunk Istennek, hogy a járványhelyzet ellenére sikerült negyedjére is megtervezni, majd minden akadály nélkül megvalósítani.

Intenzíven telt el ez a hét, a délelőtti alkalmakon a misszióra való felkészülés után, délután a parkban kerestünk érdeklődő fiatalokat, azzal a szándékkal, hogy megismerjük őket, és elmondjuk Nekik az evangéliumot.

Én kérdésekkel és kételyekkel a szívemben vártam ezt a hetet, úgy gondoltam, hogy nem lesz könnyű az emberekkel felvenni a kapcsolatot, meghívni őket egy-egy beszélgetésre.

Isten azonban sokszorosan meglepett. Nagyszerű embereket küldött az Ő szolgálatába, akikkel egységes akarattal tudtunk összedolgozni. Ezentúl sikerült jó beszélgetéseket kialakítani a parkban, kereső emberekkel. Az emberek keresnek. Elismerik, hogy van a szívükben egy űr, valami ismeretlen, megfoghatatlan iránt. Mindenki szeme felcsillant a következő kérdés hallatán: „Ha személyesen megismerhető lenne Isten, akkor érdekelne-e?” „Hát persze!” – hangzott az egyöntetű válasz. Sokszor mégis a 21. század korszellemé, toleranciája és sokrétű érdekeltsége olyan megfoghatatlanná teszi Istent számukra. Csak egy, a sok világgép közül.

Szombat késő délután két másik társammal úgy beszélgettünk meg, hogy már nem kezdeményezünk új beszélgetést, hanem visszamegyünk a többiekhez. Abban a pillanatban láttam, hogy leült két fiú egy padra, arra in-

dított a Lélek, hogy menjünk, beszélgessünk Velük. Először nem tudtak minket komolyan venni. Vicces, néha már obszcén válaszokat adtak a kérdéseinkre. Aztán ahogyan az evangéliumhoz értünk, egyre komolyabban kezdtek figyelni. Sok kérdésük volt, megértették és elismerték, hogy az élet ugyan nehéz, de kell léteznie olyan boldogságnak, amely a szívben lévő űrt hiánytalanul be tudja tölteni. Megígérték, hogy elolvassák a „Több mint Ács” című könyvet, amit ajándékba adtunk nekik.

A beszélgetés közben az egyik fiú azt mondta: „Ha majd a Mennyben találkozunk, akkor ott együtt megiszunk egy üdítőt!” Az az imádságom, hogy Isten szerezete hagyjon mély nyomot a lelkükben, akiknek bár emberileg, külső szemmel nézve kevés esélyt adnánk, de Isten a szívet vizsgálja, és hiszem, hogy munkálkodik benne!

A következőkben néhány résztvevő írta le bizonyosságát. Kívánom, hogy a leírt történetek bátorítsanak titeket is arra, hogy vegyétek komolyan az Istentől jövő misszióra buzdító parancsot. A körülöttem élő embereknek nehéz az élet. Megoldásokat keresnek. Ők boldog-

ságnak hívják, de te tudod, hogy ezekre az egyetlen és igaz válasz Jézusban van! Légy kész megosztani velük, azt a reménységet és hitet, amivel Jézus ajándékozott meg! Továbbá kérjük imatámogatásaitokat is az elindult misszióra! (Trinfa Johanna, Sepsiszentgyörgy)

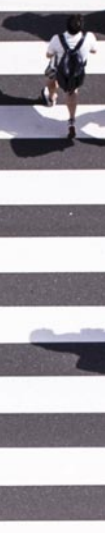
„Idén már negyedik alkalommal vettem részt ilyen missziós projekten. Érdekes volt megtapasztalni, hogy az emberek nagyon nyitottak voltak az evangéliumra, szorintem az eddigi évekhez képest idén voltak a legnyitottabbak, legalábbis azok, akikkel szóba álltam. Azt is jó volt megtapasztalni, hogy az Úr nemcsak azokban a személyekben munkálkodik, akiket megszólítottunk, hanem bennünk is, akik ezt a szolgálatot végezzük. Nagyon sokat épültem azáltal, hogy bizonyosságot tettem a hitemről és az Úr Jézusról. Egyik beszélgetés alatt nagyon közel jött hozzám az Úr. Épp befejeztem az ábrát, bizonyosságot tettem, és átadtam a szót a társamnak, abban a pillanatban az Úr közel jött, és szinte kézzel foghatóan lehetett érezni a jelenlétét, amiről később a társam is beszámolt. Nagy hála van a szívemben azért amit az Úr tett e hét alatt, és azért is, hogy eszköze lehettem a drága Megváltómnak.” (Gergő-Náthán, Sepsiszentgyörgy)

„Először volt alkalmam részt venni ezen a missziós projekten, de ettől függetlenül sok mindent tanított nekem Isten, és új tapasztalatokkal gyarapodhattam téren is. Első nap kicsit félve indultam neki, de hamar belejöttem, mert ugyebár nem a félelemnek lelkét adta Isten, hanem az erő, szeretet és józanság lelkét. Kelekeztek nagyon értékes beszélgetések, ami által megtudhattam, hogy a fiatalok hol tartanak lelki útjukon. Akadtak nagyon nyílt és érdeklődő fiatalok, akiknél tapasztaltam Isten jelenlétét, mintha Ő maga is jelen lett volna a beszélgetések alatt, és ez hatalmas erőt adott nekem. Utolsó missziós napon pedig alkalmam adódott beszélgetnem egy tini lánnyal, aki épp akkor pár hete fogadta be a szívébe az Úr Jézust és a boldogsága emiatt kimondhatatlan volt. A legnagyobb tapasztalatok számomra a következők voltak: elsajátíthattam az evangélium továbbadását, tudtam együttműködni a missziós csapattal és közelebb kerülhettem Istenhez. Fontosnak találtam azt, hogy a csapattal lehessen jól együttműködni. Az apostolok is egymást kiegészítették, épültek egymás által, és őket is összefogta Isten szeretete, ahogyan bennünket is. A délelőtti folyamán bátorítottuk egymást énekekkel, buzdításokkal, bizonyosságtételekkel, igeversekkel. Ez segített is felkészülni a délutáni beszélgetésekre. Bátorítani szeretnék minden fiatal, hogy legyen részt aktívan Isten munkájában. Ahogyan Jézus is

azt mondja, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Legyünk Isten szerinti bátor, buzgó és lelkes munkások, akik komolyan veszik az aratást!” (Szabó Kriszta, Nagyvárad)

„Ezen a missziós héten elmélyült az imaéletem, annyi őszinte, könnyekkel áztatott imádságot intéztem az Úr felé, ugyanakkor, sok lényeges dolgot tanított az Úr. Sokat sírtam bűneim, mulasztásaim felett, de örömben is egy-egy építő beszélgetés után, és hitetlen embertársaim sorsa miatt is tudtam könnyezni. Az Úr különösen kimunkálta bennem, hogy fájjon a lelkem, ha látom városom lakóinak sorsát (lásd Sir 3:51). Sok pillanatnyi krízishelyzettel szembesültem, de olyan óriási áldás volt, hogy mindig az Úr Jézushoz kiálthattam vezettetésért, bátorságért, bölcsességért, – egy szóval áldásért. Mielőtt leszólítottunk volna valakit: "Atyám, mutasd meg, kihez menjünk oda!". Mielőtt elmondjam a bizonyosságom: "Uram, segíts, adj bölcsességet, szavakat a számba!". Beszélgetés után: "Uram, folytasd az elkezdett jó munkát!" ... Kiemelném az első missziós napomon tanult kis leckét, amit Istentől kaptam. A parkban sétálva megpillatottunk két fiatal, divatosan öltözött, fülbevalós fiút, akik ráadásul mit sem törődve a külvilággal babralták a telefonjukat. A munkatársam azt mondta, szólítsuk le őket, s ez engem igen meglepett, nagyot néztem, alaposat nyeltem, mert tartottam tőle, hogy rá se hederítenek ezek a modern fiúk a lelkiekre. Kellemesen csalódtam, a fiúk nyitottak voltak Isten személyes megismerésére. Megtanultam: "nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van" (1Sámuel 16:7b). Figyelem! Ne a külső alapján döntsük el, hogy kinek mondjuk el az evangéliumot, ugyanis sosem tudhatjuk, hogy az Úr Lelke kinek készítette elő a szíve talaját az örömhír befogadására.” (Bátori Melinda, Torda)

„A missziós héten megdöbbentő volt, hogy a 18–20 éves fiatalok mennyire párhuzamosak a keresztény tanítások alapjaival. Mintha nem is jártak volna vallás órára, és nem hallottak volna az Úr Jézusról. Teljesen át van alakulva a "kereszténység" szó jelentése egy humanitárius életvitelhez, ami azt jelenti, hogy légy segítőkész és szeresd a felebarátodat. A fiatalok a városközpontban előszeretettel beszélnek a legutolsó információ alapján, amit filmekben vagy médiában láthatnak: a meditáció segít, a szeretet összetart és a reinkarnációban tovább élsz. Nagyon nehéz így mélyebb Krisztus-központú lelki beszélgetést kialakítani és evangélizálni.” (Sebestyén Tihamér, Sepsiszentgyörgy)

■ † **Pardi, szül. Czégényi Irén** testvérnő Varaszóban született, 1937-ben, baptista családban, János és Mária harmadik gyermekeként. 1952-ben bemeztetéssel tett bizonyosságot az Úr Jézusról, mint Megváltójáról. Majd 1960-ban frigyét kötött Pardi Sándorral. Házasságukat Isten megáldotta három gyermekkel: Sándorral, Ibo-lyával és Csabával. 1969-ben költöztek Pusztajlakra, ahol aktív tagokként épültek be a helyi baptista gyülekezetbe. Testvérnőnk az Úr jónak látta, hogy hosszú betegsége után hazaszóltsa 2020. május 31-én. A temetési istentiszteleten részt vettek Bodor Sándor, Albert István Zsolt, Tóth Mihály és Daniel Zalán lelkipásztorok. Testvérnőnkét gyászolja szerető férje, három gyermeke és tíz unokája. **(Dániel Zalán lp.)**

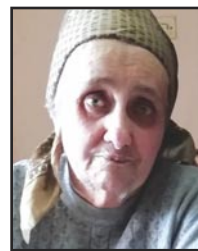
■ 2020. Június 11-én búcsúztunk el † **Kovács Ilonától** (1939-2020), – kedves édesanyánktól –, a szatmárnémeti gyülekezet tagjától. Testvérnőnk Egrespatakon született és neveltetett. Miután 1958-ban házasságot kötött Kovács Józseffel, Sarma-ságra költöztek. Ebben a gyülekezetben élt és szolgált 1969-ig, amikor a család, már két fiukkal, Józseffel és Barnával együtt. Szatmárnémetibe költözött. Az itteni gyülekezet hűséges tagja volt egészen haláláig. 1998-tól özvegyiségben élt. Temetésén Pardi Félix, Borzási Pál és János Csaba lelkipásztorok szólták Isten vigasztaló igéjét. „Elvesztettük őt egy időre, hogy mint örökkévalót kapjuk vissza.” (Fil 15) **(Kovács József lp.)**

■ Folyó év június 20-án kísértük † **Ilyés Magdolna Piroska** (1944-2020) porhüvelyét utolsó útjára Szatmárnémetiben. Ilyés testvérnő Bihardiószegen született Horváth Gyula és Piroska második gyermeké-
ként. Tizennégy évesen fogadta el az Urat és merítkezett be Zsizsku Lajos lelkipásztor által. 1963-ban kötött házasságot Illyés Alberttel, amikor is Szatmárnémetibe költöztek. Itt beépült a helyi gyülekezetbe és örömmel szolgált az Urat. Házasságukat Isten két gyermekkel Máriával és Csabával áldotta meg. 2019-től kezdve gyengélkedett 2020 június 19-én beállt haláláig. Temetésén Isten vigasztaló igéjét Papp László, Filep Szilárd és Szűcs Dániel lelkipásztorok, valamint Dan László és Kőszegi Dániel testvérek hirdették. A hűségesek emléke áldott! **(Kovács József lp.)**

■ Szilágynagyfaluban, † **Bodogán Anna** testvérnő 2020. június 22-én, 71 éves korában fejezte be földi pályafutását, és békésen elaludt. A gyászistentiszteletet június

24-én, nagyszámú végtisztességet tévő gyülekezet jelenlétében tartottuk. Igehirdetéssel Nagy István lelkipásztor szolgált a Róm 8: 1-5, és a Jn 11:25-26 alapján, valamint szolgált a helyi ének és zenekar. Anna testvérnőnk 1949. jún.18-án született Fazakas Sándor és Zsuzsanna gyermekeként. Fiatalon megtért és 1968. aug. 24-én pecsételte meg hitét az alámerítkezésben Kémeren, Dénes Ferenc lelkipásztor által. 1974. december 14-én házasságot kötött Bodogán Zsigmonddal, akivel 46 évet éltek boldog házasságban, egymást támogatva jóban, rosszban. Kapcsolatukat az Úr megáldotta négy fiúgyermekkel, és 10 unokával. Az utóbbi öt évben Isten megengedett többféle betegséget, műtétek sorozatát, sok gyengélkedést, amit békességben, Istenben bízva, példásan hordozott. Élő reménységgel a szívében várta a hazahívó szót. A viszontlátás reményében búcsuzunk tőle. „Az igaznak emlékezete áldott!” Péld 10:7a **(Nagy István lp.)**

■ 2020. augusztus utolsó napján kísértük utolsó útjára † **Csorba Ilona** testvérnőt, a krasznai roma baptista gyülekezet tagját. Halála előtt néhány hónapig betegségben feküdt, de hűségesen kitarzott megváltó Ura mellett. Csak egyik kezét tudta használni, születésétől fogva. Ilona testvérnő 1933. május 23-án született. Ezelőtt 21 évvel ismerte meg az Urat, élő hitre jutott, és megtérését 1999 májusában pecsételte meg a bemeztítés vizében. A temetési istentiszteleten a krasznai magyar baptista gyülekezet énekkara és zenekara szolgált, az ígét pedig a helyi lelkipásztor hirdette Lk 16:19-31 alapján, a sírnál pedig ifj. Dimény Miklós, gyülekezeti vén szolgált az igével. Két gyermeke, négy unokája és nyolc dédunokája vette körül koporsóját. „Elköltözni és a Krisztussal lenni... sokkal inkább jobb!” (Fil 1:23) **(Borzási István lp.)**

■ † **Katona (szül. Veres) Berta** testvérnőt is 2020. augusztus utolsó napján kísértük utolsó útjára Krasznán. Számára hazaérkezés volt ez elköltözés, hosszú betegsége után. Berta testvérnő 1942. november 20-án született és 1959. aug. 16-án merítkezett be Kis Juhász Lőrinc lelkipásztor által. A temetési istentiszteleten a krasznai magyar baptista gyülekezet ének- és zenekara szolgálata mellett a helyi lelkipásztor hirdette az Ígét Ézs 48:10-12. 17 és Zsolt 115:1-3 alapján, a sírnál pedig 2Kor 4:16-5:4 alapján. „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1:21). **(Borzási István lp.)**

■ 2020. augusztus 23-án kísértük utolsó útjára † **Sorbán** (szül. Füstös) **Enikő** testvérnőnkét Örvénden.

Testvérnőnk 69 évet kapott az Úrtól, amit igyekezett az Úr dicsőségére tölteni. Gyermekkorától fogva szerette az Úr házát, igyekezett szolgálni. Fiatalon átadta szívét az Úr Jézusnak, majd 19 éves korában, 1970-ben, fehér ruhába öltözve örök hűséget fogadott Megváltójának, megpecsételve ezt a bemeztetés által a nagyváradi gyülekezetben. 1976-ban férjhez ment Sorbán Barnához, akivel 44 évet töltöttek boldog házasságban. Örvéden laktak 1985-ig. Lelkesen szolgálták együtt az Urat az örvéendi kis gyülekezetben, végezve az ének-zenei szolgálatot is. Ebben az időben kezdődött el az ébredés az örvéendi cigány nép között, amit nagy lelkesedéssel felkaroltak. Enikő nagyon áldott szolgálatot végzett, különösen a gyermekek közt, sokféleképpen kimutatva szeretetét irántuk. Sokszor ajándékozta meg őket, süteményeket készített nekik, édességeket osztogatott, segítette őket, lelkigondozta őket. 1985-ben Nagyváradra költöztek, de az örvéendi gyülekezet tagjai maradtak, folytatva az elkezdett szolgálatot. A vendégszeretet szolgálatából is nagyon kivette a részét. Augusztus 11-én megbetegedett, tüdőgyulladás lett, ami nagyon súlyossá vált. Otthon kezelték, 17-én azonban megállt a szíve, férje karjai közt. Gyors mentői segítség által újraélesztették, de a kómából már nem ébredt fel. Az Úr úgy látta jónak, hogy hazahívja. Ezt el kellett fogadjuk, hiszen ő már ott van, ahol nincs több szenvedés sem fájdalom, és tökéletesen dicsőíti az Urat. Temetésen Bányai János, Bálint Pál, Giorgiov Adrián, János Levente lelkipásztorok szolgáltak, kiemelve, hogy bár váratlanul el kellett költöznie e földről, mert Isten így döntött, nem érte őt a költözés felkészületlenül. A temetési istentiszteletet gazdagította a Nagyvárad Belvárosi Gyülekezet énekkarának szolgálata Bokor Barnabás vezényletével, enyhítve a gyász fájdalmait. **(Bányai Emma)**

■ † **Debre József** testvér temetésére 2020. augusztus 25-én került sor Szilágypercsenben, akit az Úr 89 éves korában hívott magához. Míg testvérünknek ereje volt, igehirdetőként szolgált több évtizeden keresztül a gyülekezetben. Bár idősödő korában rákbetegség által lett megpróbálva, Jézusba vetett hitét mindvégig megőrizte. A gyásztistentiszteleten Borzási István krasznai lelkipásztor testvér hirdette az Igét, úgy a kápolnánál (Mal 3:13-18), mint a temető kertben (1Móz 5:21-24; Zsid 11:5-6), a helybéli gyülekezeti énekkarának és fúvóskarának támogatásával. A gyászoló családra Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! **(Borzási Pál)**

Bibliai körkép a hálaadásról

Nagyon könnyű a hálásnak. Örvédenek Isten jóságának. Kellemetlen helyzetekben is gondtalan derű ragyogja he életüket. A kezükben levő értékeket foglalónak tekintik, a további sokkal nagyobb mennyei adományok előhírnökének. Pillanatnyi szükségüket, zavarukat a Gondviselő lehetőségének nyilvánítják. Így kedvesen fogadott közeledésük Hozzá. Bebiztosítottak a depresszió és egy egész sor, szorongás okozta szervi megbetegedés ellen. Szívósan viselhetik a különböző hosszas válságokat is. Nem a kényelmes, hanem a leghányatottabb sorsú emberek közül kerülnek ki, mint a zsoltáírók, Jézus meg Pál. Ez az állapot csak Isten megvilágosító, átalakító munkájának lehet a gyümölcse.

Ha alaposabban megvizsgáljuk, engedelmisség nélkül csalásnak számít. Az Úrral közösségben, békében élők őszinte elismerésének kifejezője. Áldozathozatalra kötelez: abból, amit tisztességes úton kaptunk meg, ami a mienk. Elmaradása nálunk a hívőknél, lehet feledékenységünk, elbizakodottságunk és önzésünk vészjelző fokmérője. Azonban pogányság valamilyen a világiasság egyik fő jellemzője is (Róm 1:21; 2Tim 31,2).

Hadd említsek meg néhány meglepő esetet: Leát egészen feldobta negyedik teherbe esése. Lelkesen hálálkodott (1 Móz 29:35). Izrael népe lekötelve érezte magát a Mindenhatótól kapott szövetség és új kijelentések miatt (2 Móz 24: 3,5). Csapás idején is feladatuknak tartották a hálaáldozatot (2 Sám 24:24-25, I Krón 21:25,26). Dávid odáig volt a szabad akaratból történt, bőséges adakozásukért (1 Krón 29:9-18). Salamon lekötelve érezte magát az irgalmas Úr megjelenéséért, bátorító beszédéért, merészen mesze menő ígéreteiért (1 Kir 3:15). Kóráh fiai előre

>>>

>>> Bibliai körkép a hálaadásról

hálálkodtak a várt szabadításért (Zsolt 42:6). Más Isten egyedülálló lényéért ujjongott (Zsolt 118:28). A leghosszabb részből kiérzik az elismerés: az Isten páratlanul bölcs tanításáért, igazságának ítéleteiért (Zsolt 119:7,62). Megváltónk köszönetet mondott a kétségbeejtően kevés eledelért (Mt 14:19,15:36); az Atya elfedő és megvilágosító munkájáért (Lk 10:21); a várt imameghallgatásért (Jn 11:41); saját testének megtöretéséért, vérének kiontatásáért (Mt 26: 26-28). Pál örömmel vette kézbe a hánykolódó hajón az egészen régi kenyeret (Csel 27:35). Jól érezte magát a testvérek között és hálás volt Istennek értük: világhírű hitükért (Róm 1:8); az általuk nyert gazdag kegyelemért (1 Kor 1:4); örvendező buzgóságukért (2Kor 8:16); az általuk okozott rendkívüli öröméért (1Thessz 3:9); hűséges munkatársaiért (2Tim 1:3). Állandó Istenre utaltságáért is hálás volt (Róm 7:25). Máskor az boldogította, hogy csak két korinthusit merített alá, mert nem akart saját pártot alakítani a gyülekezetekben (I Kor 1: 14). Buzdította környezetét is a hálás magatartásra: azért, amit az Úrért cselekszenek (Róm 14:6,7; Kol 3:17); a kimondhatatlan ajándékért (2Kor 9:15); az Úr Jézus Krisztus által kapott biztos diadalért (1Kor 10:57, 2Kor 2:14); a szentek ragyogó örökségében való részesülésükért (Kol 1:12); minden emberért, akivel dolgunk akad (1 Tim 2:1); az élvezésre teremtett házasságért és eledelért (1Tim 4:3).

Az Istenünktől elfogadott hálaadásnak van néhány fontos jellemzője. Először: hozzuk Jézus Krisztus által (Róm 1:8). Aztán legyen bűnmentes, Istent kereső élet sarja (Bír 20:26, Ám 5: 21-24); kifogástalan minőségű (3 Móz 3:1,3,6,9, 22:21); többszörös, meg rendszeres (1Kor 9:25); bőséges, vagyis nagymértékű (Zsolt 109:30, 2Kor 4:15); nyilvános (Zsolt 57:10, 108:4); társuljon az Úr odaadó szolgálatához (2Kor 3:16); legyen közérthető (1Kor 14:16); száműzze undok, boldog és trágár beszédet (Ef 5:4); legyen mindenre és mindenkorra kiterjedő (Ef 5:20); kapcsolja ki az ön-emésztő aggodást (Fil 4: 6-7); fakadjon szívünk tiszta örömből és mélyéből (Kol 3:16); segítsen a kitartó imádkozásban (Kol 4:2);

Természetesen a Bibliánk még nagyon sok részletre kitér a hálaadással kapcsolatban. A hálás életstílusú keresztyének másokat is magukkal sodornak (Zsolt »107:8,15,21,31, 2Kor 4:15). Mi is lehetünk tehát, mások részéről Isten iránti hálát fakasztó tényezők.

Vass Gergely lp.

(Szeretet, 2000, október)

Aranymenyegző Temesváron

Örömmel és hálával köszöntöttük kedves testvéreinket, Balla Istvánt és Piroskát 50 éves házassági évfordulójuk alkalmából augusztus 23-án, Temesváron. Immáron egy fél évszázada együtt, egészségben és betegségben, harcokban és örömeiben. De a kegyelem mindenre elég volt. Dicsőség Istennek! „Kegyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy. Jó az Úr mindenkihez, irgalmas minden teremtményéhez. Magasztal, Uram, minden teremtményed, és híveid áldanak téged. Elmondják, hogy országod milyen dicsőséges, és beszélnek hatalmadról.” (Zsolt 145:8-11) Áldást kívánunk testvéreink házasságára, valamint gyermekeikre és unokáikra is! **(Boros Róbert lp.)**

Szeretet ■ kiadja a Romániai Magyar

Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix **Főszerkesztő:** Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

Állandó munkatársak: Kiss Lehel, Szilágyi László

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás, Papp Margitka: 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605